

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA

MEG NE TUDJAM!

Negyven körüli, gyönyörű nő ül le elfogódottan velem szemben. Megismerem, ha nem is a vonásairól, de a félszegségéről ráismerek a fiára.

Csendes, sokat túrt.

Másodszor jár nálam, a név is ismerős, de már ott tartunk, milyen hálás, hogy az ő gyerekét is...hirtelen nem értem, miért hálálkodik, aztán eszembe jut Miki bemutatkozó levele: „Most nagyon jó, mert saját lakásba költöztünk, ahol van saját szobám.” Saját. Igen. Boldogság.

Mikinek nincs okostelefonja, Anna nagyon vigyáz rá, óvja még a széltől is. És már könnyek potyognak az arcán: „Tudja, tanárnő, a válás után megfogadtam, hogy mindenért kárpótolom...Tudom, lusta...” Aha, gondolom és kérdezem, van-e Mikinek otthon dolga, úgymond kötelessége, vagyis miben segít az anyjának, aki csak este zuhan haza a rabszolgalétből...kárpótlásként. „Nincs, csak a tanulás...” Na, mondom, ezt meg ne halljam többet, Miki lesz szíves segíteni otthon mindenben...és elmesélem, hogy életem első farmerjáért egy hónapig kellett dolgoznom 14 éves koromban, és nem akkor, hanem most vagyok hálás az őseimnek.

A síró arc kimerevedik egy percre...”Gondolja, tanárnő?” „Igen, gondolom, mivel meg nem parancsolhatom. Meg ne halljam többet, hogy Miki nem segít otthon!” Otthon újraidézem a beszédhelyzetet: úgy beszélek egy felnőtt nővel, mintha a gyerekem lenne, plusz eszembe jutnak ellenpéldák: jól szituált szülők, akik nem dolgoztatták otthon a gyereket, mert a gyerek „nem cseléd” – és lám, mindegyikből rendes ember lett. És felötlik gazdag barátom fia, akinek az mondatott gyerekkorában: „Motort szeretnél? Dolgozz meg érte!” Megdolgozott...s most mi van? Hóhányó gazember.

DE MOST KOMOLYAN! KI TUDJA, MITŐL LESZ EGY EMBER RENDES?

Miki meglepetést tartogatott. Órán soha nem szólt hozzá, ő volt a tipikus néma levente: nagyon csendes, nagyon lusta, akit a barátai próbáltak belerángatni az életbe még egyetemista korában is reménytelenül. Aztán a nyelvvizsga szóbelijén mindenkit lepipált a 100 százalékjával. Egy hétig vihogott hitetlenkedve az osztály, én nem, tudtam, hogy képes erre is.

Pár napja megláttam, már épp odafurakodtam a buszon, amikor eltűnt a feje, hogy aztán előbukkanjon a profilja egy csókban. Ja, akkor minden OK. Hogy mi OK, azt nem tudom, de azért meg ne halljam, hogy otthon nem segítesz. Leszálltam.